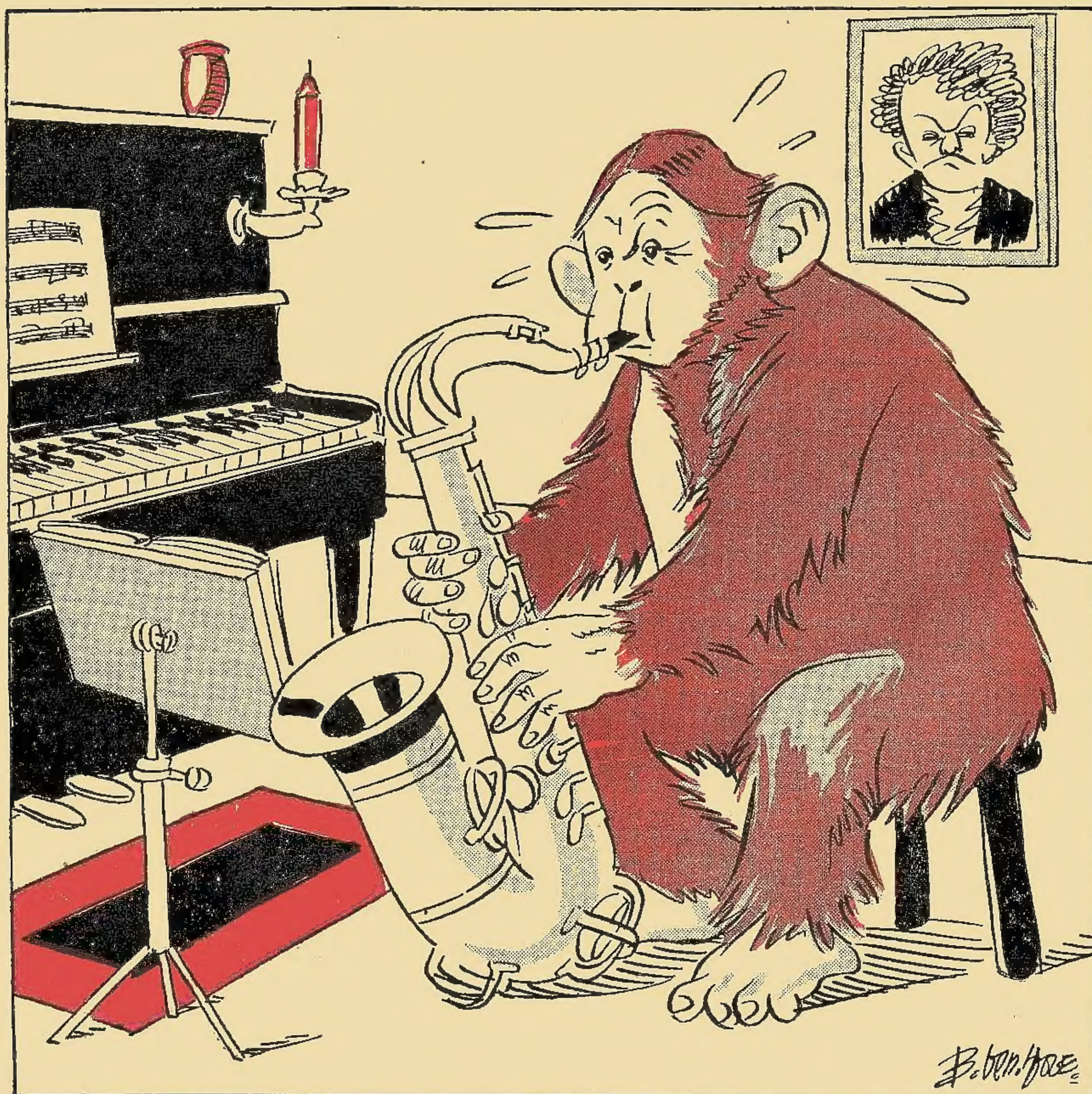
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 18 SEPTEMBER 1941

WAT DE BAAS KAN, KAN IK OOK.....

(Tekening B. ten Hove)

(Illustraties Annie v. Bers)

Elfje Duizendschoon.

Elfje Duizendschoon was mooi, heel mooi. Daarover waren al de andere elfjes het eens. Maar ze was niet lief, dat wist ook iedereen. Duizendschoon was trots en kattig. Van alles moest ze het beste en het mooiste hebben. En als ze ergens zin in had, hield ze niet op voordat ze het in haar bezit had.

Toen de elfenkoningin een nieuw kleedje had van sneeuwwitte bloempjes met zilver-lovertjes, moest Duizendschoon beslist zo'n zelfde jurkje hebben. En nu hadden de andere elfjes goed praten, dat het helemaal niet te pas kwam, om je hetzelfde te kleden als de koningin. Dat hielp allemaal niets. Duizendschoon kreeg haar jurk. Een andere keer haalde ze het in haar hoofdje, om haar vleugeltjes te veranderen. Ze hadden een zachte glans, als het mooiste hemelsblauw. Maar Duizendschoon wilde ze plotseling groenig hebben, glanzend groen zoals het water van het vijvertje in de kaboutertuin. En ze zeurde zo lang, totdat ze toestemming kreeg om naar het land van Prinkenstein te gaan. Daar woonde een duizendkunstenaar, die alles kon en dus zeker ook haar vleugeltjes zou kunnen verven. Het was een heel verre reis. En toen Duizendschoon na ongeveer een jaar weer terugkwam, waren haar vleugeltjes inderdaad zacht groen en glanzend als het water van de vijver.

„Zeker, het is prachtig," zeiden de andere elfjes, „maar het hemelsblauw was toch ook mooi."

Nu dachten ze, dat Duizendschoon voorlopig wel tevreden zou zijn. Maar dat hadden ze lelijk mis. Op een mooie zomernacht speelden de elfjes bij het beekje in het bos. Het was een warme dag geweest, maar nu was het heerlijk koel. De halve maan stond lachend te glanzen en de sterretjes twinkelden van plezier.

„Hè, wat zijn die sterretjes mooi," riep een van de elfjes, „net prachtige diamantjes."

„Ja, dat is zo," zei Duizendschoon. „Ik wil zo'n sterretje hebben, dat daar, dat grote."

Al de elfjes begonnen te lachen. „Wat wil jij nu met een sterretje doen?" vroegen ze.

„Zo, zo, elfje Duizendschoon, wil jij mij hebben?" lachte het sterretje....

„O, dat weet ik nog niet. Maar ik wil het hebben en ik ga het dadelijk halen ook."

Roef, weg was Duizendschoon. Ze wiekte omhoog in het zilveren maanlicht en nog lang zagen de andere elfjes haar vleugeltjes glanzen hoog in de lucht. Het was een hele tocht voordat Duizendschoon bij de sterretjes was. „Nu gauw het sterretje plukken," dacht ze, „en dan weer vlug naar beneden."

Ze balde haar vuistje....

Maar dat was eerder gedacht dan gedaan.

„Zo, zo, elfje Duizendschoon, wil jij mij hebben?" lachte het sterretje, „maar ik laat me niet pakken door zo'n grillig, hebzuchtig elfje. Of dacht je dat soms?"

„Ik wil je hebben," riep Duizendschoon en ze stampte met haar voetje op een wolk.

„Goed, goed," zei het sterretje, „pak me dan maar."

Meteen schoot het weg, pijlsnel tussen de andere sterretjes door. En het elfje er achteraan. Het werd een wilde jacht door het luchtruim. Al de hemellichamen

keken verbaasd en nieuwsgierig toe.

„Op zij, op zij," gilde Duizendschoon. Met haar vleugeltjes en lang jurkje kon ze niet zo makkelijk overal tussendoor als het sterretje.

„Haast je maar niet zo," lachte de maan, „je haalt het toch niet."

O, wat werd het elfje toen boos. Woedend schopte ze naar de grinnikende manesikkel.

„Au, au!" Ze stiet haar voet heel hard aan een uitstekende punt. Wat deed dát pijn. En nu werd ze nog uitgelachen ook. Ze balde haar vuistje en het leek wel, alsof ze de maan op haar gezicht zou gaan timmeren. Maar toen dacht ze er aan, dat het sterretje zo een hele voorsprong kreeg. En haastig vloog Duizendschoon weer verder.

Natuurlijk zou ze het sterretje nooit inhalen. Maar koppig hield ze vol, want ze wilde haar zin hebben. De hele nacht duurde de jacht door de lucht. Maar toen 's morgens, in alle vroegte, de zon te voorschijn kwam, waren alle sterretjes bij toverslag verdwenen.

„Hè," riep Duizendschoon, „waar is mijn sterretje nu?"

„Jouw sterretje," zei de zon, „geen enkel sterretje is van jou. Ze zijn allemaal van mij, begrepen? Als ik te voorschijn kom, gaan al de sterretjes slapen. En ik zal zeker niet verklappen, waar hun bedjes staan."

„Hè toe, lieve zon, vertel me waar ze zijn?" vleide het elfje. En het ging dichter naar de zon. „Als ik aan haar stralen ga hangen en blijf zeuren, krijg ik mijn zin wel," dacht Duizendschoon en ze vloog tot vlak bij de zon.

„Pas op, pas op," riep die nog, „pas op, ik ben gloeiend heet."

Maar het was al te laat. Het elfje verbrandde haar mooie, groene vleugeltjes aan een zonnestraaltje. En omdat ze nu niet meer vliegen of zweven kon, tuimelde ze holder-de-bolder naar beneden. Gelukkig viel ze in het zachte mos aan de oever van het beekje. In het water zag ze de kleine stompjes van haar verbrande vleugeltjes en ze begon te schreien van spijt en schaamte. Zo veel en zo lang huilde Duizendschoon, dat haar gezichtje er lelijk van werd. Niets bleef er van haar vroegere schoonheid over en het elfje was doodongelukkig. Toevallig kwam toen

Toen de volgende morgen een kabouter voorbijkwam....

juist de goede bosfee voorbij en hoorde wat er gebeurd was.

„Nieuwe vleugeltjes kan ik je niet geven," zei ze, „een elfje, dat door eigen schuld iets van haar schoonheid verliest, kan ik het verlorene niet teruggeven. Wel kan ik je veranderen in een mooi bloempje, als je dat wilt."

„Goed," zei Duizendschoon, „dan wil ik een hel-rood anemoontje zijn."

En het gebeurde zoals ze verlangde. Even raakte de bosfee haar aan met een toverstokje en daar stond tussen al de witte anemoontjes in het bos een prachtig rood bloempje. Het stak boven de andere uit en keek trots en fier recht omhoog naar de blauwe lucht. Nu Duizendschoon een bloempje was, was ze nog veel te verwaand om zich op te houden met die gewone, witte bos-anemoontjes. De fee merkte het en schudde misprijzend haar hoofd. „Wat een onhebbelijk schepseltje," zei ze, „we hoeven er heus geen medelijden mee te hebben."

Toen het avond werd en al de bloempjes haar kelkjes sloten, bleef het rode anemoontje onbeweeglijk staan.

„Je moet sluiten," fluisterden de buurtjes, „de nacht begint, zie je dat niet?"

Maar ze kregen niet eens antwoord.

„Ik doe, wat ik wil," dacht het elfje, „en ik heb met jullie niets te maken."

En koppig hield ze haar blaadjes wijd uitgespreid. Ook toen de nacht duister en koel werd en er plotseling dikke regendroppels vielen. „Ik sluit toch niet," dacht ze maar steeds eigenwijs. En toen de regen steeds harder hamerde op de tere bloemblaadjes, ja, toen was het te laat. Een voor een braken ze af en vielen slap en misvormd op de grond.

Toen de volgende morgen een kabouter voorbijkwam en de kale stamper zag staan, brak hij het stengeltje af en gooide het in de beek. En hij hoorde niets van het korte snikje waarmee elfje Duizendschoon stierf. SPARLA

★

OM TE KLEUREN

★

(Tekening Latte)

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

Reus Kronkelbaard gaf aan een van zijn bedienden bevel om de kist waarin Tommie en Achmed zich verborgen hadden naar boven te brengen.

't Was een heel karweitje en Tommie en Achmed dachten ieder ogenblik dat de kist zou vallen. Als dan het deksel open vloog!...

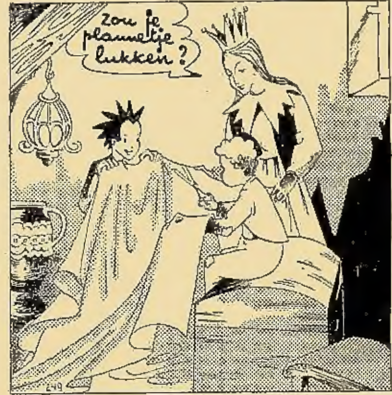
....waren ze er gloeiend bij. Maar gelukkig voor hen bracht de knecht de kist goed over. Toen de deur weer gesloten was sprongen Tommie en zijn vriendje te voorschijn.

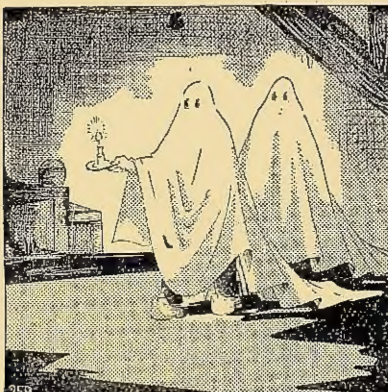
De prinses, die eerst verbaasd stond te kijken, kreeg weer hoop en ze vermaande de twee jonge helden om erg voorzichtig te zijn. Tommie haalde een vijl te voorschijn.

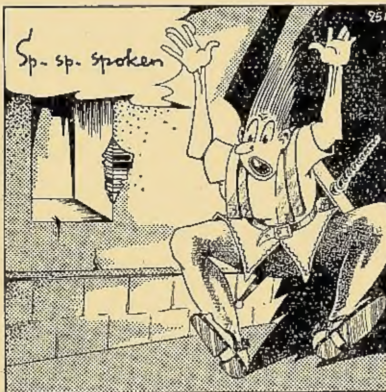
Daarmede vijlde hij de ijzeren staven van de gevangenis stuk. Door het klotsen van het zeewater en het fluiten van de wind, merkte niemand er wat van.

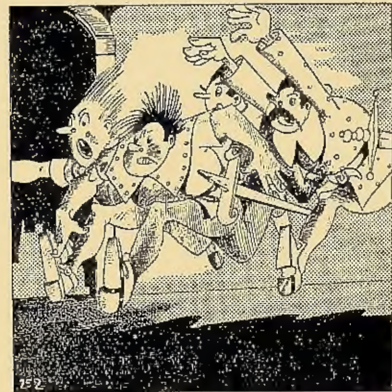
Toen namen ze de lakens van het bed, knipten er een paar gaten in voor de ogen en daarmee was hun spookkleding klaar. Want Tommie had een fijn plan bedacht.

Zodra het donker was geworden, kropen ze door het raampje en waren spoedig, in spookkleding gehuld, op weg naar de kamer van Kronkelbaard. Tommie vroeg een kandelaar.

De eerste wachter, die de twee zag aankomen, schrok zich een bult. Zijn haren gingen recht overeind staan en in een oogwenk was hij weg. Spoken, hu, daar moest hij niets van hebben!

Ook de andere kasteelbewoners gingen op de vlucht, zodra zij de witte, geheimzinnige gedaanten zagen. Tommie en Achmed liepen de trap op, die naar Kronkelbaard's kamer leidde.

WILLY WEETAL'S
WEDERWAARDIGHEDEN
DOOR
-P-M-BRINKERHOFF-
IK WOU DAT MAMS THUISKWAM. IK ZIT IN ANGST!

ALS EEN DIEF MOCHT WETEN, DAT IK ALLEEN BEN, DAN ZOU HIJ ZEKER BINNENKOMEN!

IK WOU DAT IK HEM KON DOEN GELOVEN DAT ER EEN GROTE KEREL IN HUIS IS!

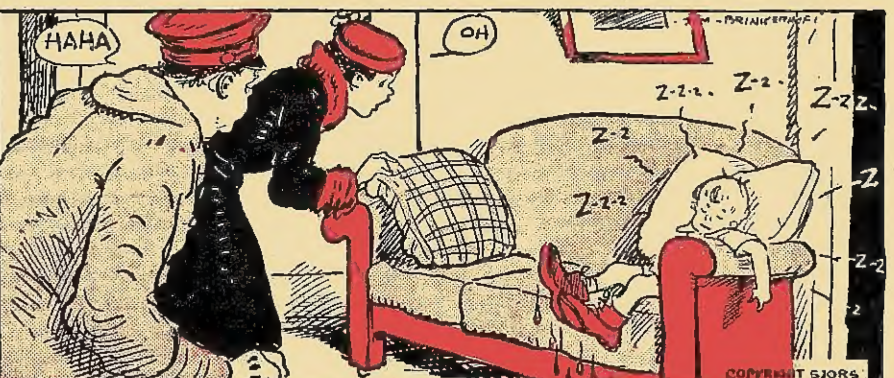

DAT IS NET IETS VOOR ME!

IK ZAL WAT VOETSPOREN MAKEN AAN DE VOORKANT!

ZIEZO, NU KAN IEDEREEN ZIEN DAT "DE MAN" WEL IS GEKOMEN, MAAR NIET IS WEGGEGAAN!

TOEN KWAM MOEDER THUIS!
OH, O! HIER IS EEN MAN GEWEEST!

ER ZIJN GROTE VOETSPOREN. IK DURF NIET ALLEEN NAAR BINNEN GAAN!
LATEN WE EVEN KIJKEN!

HAHA
OH
Z-Z-Z.. Z-Z.. Z-Z Z..
Z-Z
Z-Z-Z
COPYRIGHT SJORS

BONT ALLERLEI

(Tekeningen Latte)

KRUISWOORDPUZZLE

Woordjes in te vullen volgens bijgaande gegevens.

Horizontaal:

1. Afkorting van bruto. Twee medeklinkers.
3. Oppervlaktemaat.
4. Soort verdikt sap.
6. Na ...... komt zonneschijn.
7. Toespraak.
8. Lichaamsdeel.
12. Bloedbuisje.
13. Omgekeerde volgorde van: en andere. Twee klinkers.

Verticaal:

1. Het laken was niet lang, maar vrij .....
2. Zuivere.
3. Zeeplantje.
4. Afkorting van grote. Twee medeklinkers.
5. Door die ene goal was de ... ten minste gered.
8. Deel van een jaar.
9. Soort gedicht. Het woordje is te vormen uit de letters D E en O.
10. Veertiende en vijftiende letter van het alfabet.
11. Vocht.

CHT	LU	EN	EEN
BET	VO	DE	TI
HA	DAN	ER	IN
ND	GEL	DE	IN

SPREEKWOORDPUZZLE

Kunnen jullie het spreekwoord ontdekken, dat in die 16 hokjes verborgen is? Ieder hokje bergt twee of meer letters van het spreekwoord, dat begint in het hok met het vierkantje en eindigt bij het zwarte puntje.

1.	.	A	.	.	T	
2.	.	A	.	.	T	
3.	.	A	.	.	T	
4.	.	A	.	.	T	
5.	.	A	.	.	T	
6.	.	A	.	.	T	
7.	.	A	.	.	T	
8.	.	A	.	.	T	
9.	.	A	.	.	T	
10.	.	A	.	.	T	

A-T-PUZZLE

Hier is 'n lijstje van tien woordjes, waarvan de tweede letter een A is en de laatste een T.

Het zijn allemaal zelfstandige naamwoorden.

De betekenis der woorden luidt aldus:

1. Schildersgereedschap.
2. Sportartikel.
3. Lekkernij.
4. Spoed.
5. Plaats waar druk gehandeld wordt.
6. Soort broodje.
7. Vaartuig.
8. Speciaal stukje karton.
9. Maand.
10. Sloot.

Oplossingen vorig nummer

CLOWNPUZZLE

```
  S T A
S T E R K
O O   E A
K R A N S
  M I A
```

R-D-PUZZLE

1. BAARD
2. PAARD
3. WOORD
4. KOORD
5. HAARD
6. MOORD

ZOEKPLAATJE

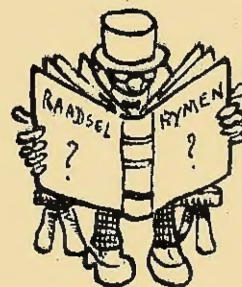
Het plaatje een kwartslag naar links draaien, dan zie je 't varkentje rechts boven in de boom zitten.

RAADSELRIJMPJES

De vier jaargetijden. Zomer.
Paraplu.

OOK EEN PUZZLE

Jan Onderwater
Bovenkerk.

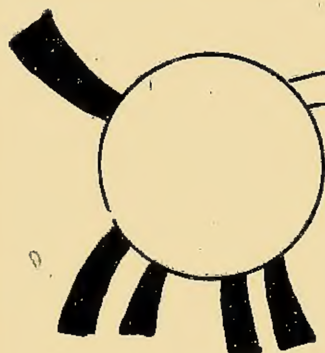
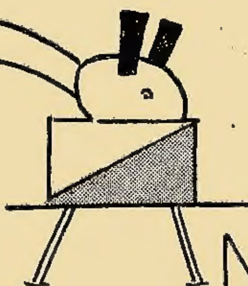
Lieve deugd, wat ben ik lek!
Nee, dat zijn geen praatjes.
Tel eens even voor de mop;
meer dan twintig gaatjes.
Als je me vol water giet,
mij, de allerlekste,
Komt er toch geen druppel uit,
Dat is nog het gekste.

* * *

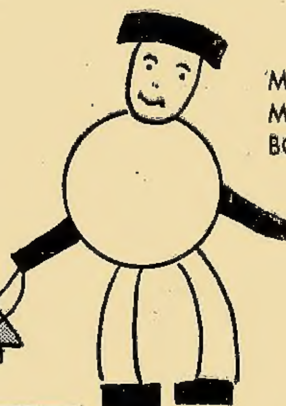
Weer een tik! Weer een tik!
Wat een dartel ding ben ik!
Al die tikken zijn mijn kansen
Om nog harder te gaan dansen.
Van mijn kleuren naast elkaar
Zie je een grijze streep nog maar.
En een kuiltje in de grond
Wijst het plekje, waar ik stond.

GRAPJASJES

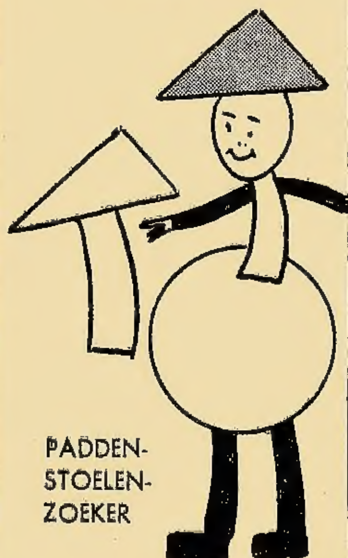
WAT WE KUNNEN DOEN MET ALLERLEI STUKJES KARTON

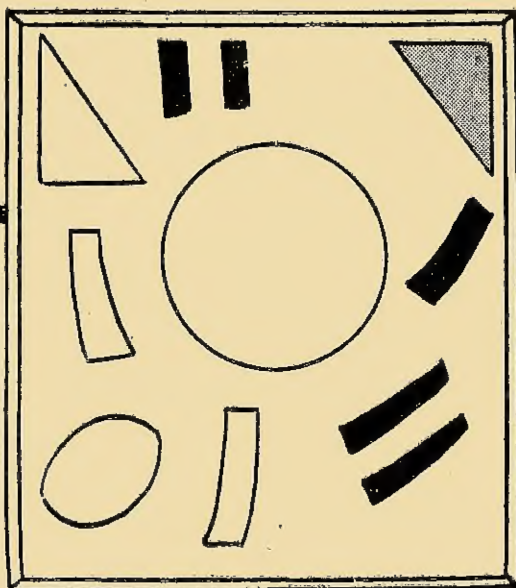
ETENDE GIRAFFE

MATROOS MET BOOTJES

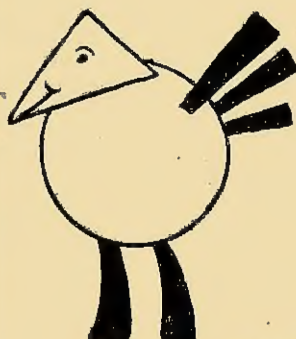

PADDEN-STOELEN-ZOEKER

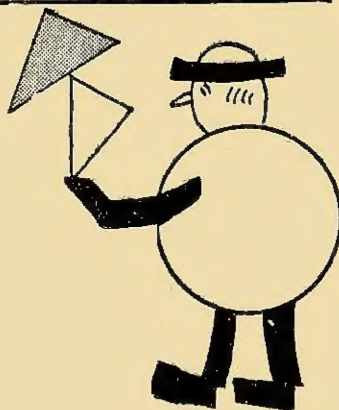

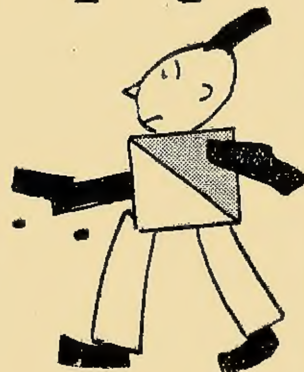
DANSER

VOGEL MET NEST

DE GOOCHELAAR

DE MAN DIE HAAST HEEFT

(Tekeningen Latte)

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB GEEFT RAAD!

